

RATWERING

Het is met de ratten net als met de mensen: om te kunnen leven moet er aan minstens twee voorwaarden worden voldaan, nl. woongelegenheden en voedsel. Steeds meer krijg ik de indruk, dat de mensen hun uiterste best doen om te zorgen, dat het de ratten daaraan niet ontbreekt. Is het niet zo, dat alle nadruk gelegd wordt op rattenbestrijding en de ratwering nog teveel verwaarloosd wordt?

Langs deze weg wil ik dan ook proberen, wat meer belangstelling te kweken voor de ratwering, en wel daar waar we er iets mee kunnen bereiken, want de ratwering ligt over het algemeen buiten bereik van de rattenbestrijders.

Als voorbeeld wilde ik graag de zeeschepen noemen. Door een rat-proof bouw zijn de meeste zeeschepen zonder ratten. Alle mogelijke schuilhoeken zijn verdwenen, zodat aan één voorwaarde is voldaan: geen woongelegenheden voor het ongedierte.

Voorals in Amerika zijn de voorschriften erg streng en deze worden ook nageleefd; geen kosten worden ontzien. De resultaten blijven dan ook vanzelfsprekend niet uit.

Ik geloof er niet meer in, dat we alleen met verdelging de ratten zullen uitroeien. Maar wel is het de vraag, hoe we voldoende belangstelling voor de ratwering krijgen. En waar moeten we zijn om eraan te beginnen?

Vooreerst zullen nieuwe woningen zo gebouwd moeten worden dat het geen rattenbergplaatsen kunnen worden. Er zijn na de oorlog, althans in Rotterdam, duizenden woningen gebouwd die ideale verblijven voor de ratten vormen, en het ergste is dat deze bouw nog steeds doorgaat. De ratten komen wel niet in de woningen, althans in de meeste gevallen niet, maar leven er in hoofdzaak onder en de bewoners zorgen dan wel voor het nodige voedsel. Daarop kom ik straks nog terug.

Wanneer de woningen op houten palen rusten, moet de fundering in het grondwater staan. Als de muren dan goed dicht zijn, komen er geen ratten in. Er zijn mensen, die 25 jaar in een woning leven en nooit een rat gezien hebben. Op een kwade dag moet iemand een gat in een van de muren hakken om een of andere leiding naar binnen te brengen; het gat wordt niet of onvoldoende dichtgemaakt en binnen een week moeten de rattenbestrijders erheen.

Maar nu de nieuwe woningen — en dan bedoel ik de woningen die na de oorlog gebouwd zijn. In zeer veel gevallen bevinden zich onder deze woningen de schuilplaatsen voor de ratten, de zg. kruipkelders. De funderingen liggen ongeveer 20 à 30 cm onder het maaiveld of onder de straat; de ratten nemen een klein duikje en geen natuurlijke vijand komt er meer bij. De dieren zullen wel een feestje gebrouwen hebben, toen deze plannen op hun tafels kwamen!

Dit had voorkomen kunnen worden en men had, nog afgezien van de ratten, op verschillende andere manieren veel geld kunnen besparen. Het zou mij te ver voeren daar nader op in te gaan. Indien er behoefte aan bestaat, wil ik dat later gaarne nog eens doen.

Gelukkig heeft men, vooral na de oorlog, ingezien dat het in een steenmassa zonder ruimte geen leven is. Wij willen ruimte, akkoord, maar geef ook de planten ruimte, alleen dan komen zij tot volle schoonheid. In vele plantsoenen ziet men echter een overmaat aan planten, ze worden dan bergplaatsen voor de ratten (: te dichte begroeiing). Hetzelfde geldt voor gazons e.d.: in een glad geschoren grasveld zal men niet gauw rattenholen vinden.

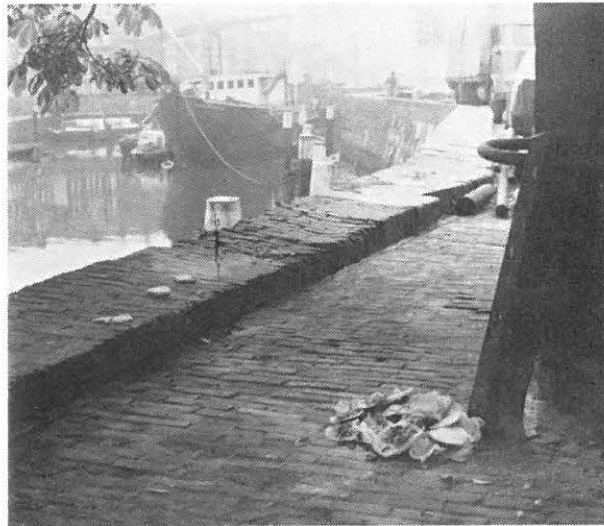
Maak het gebied, waar de ratten trachten te leven, voor hen onleefbaar en zij zullen verdwijnen.

Voer geen vogels op de begane grond !

Straks komen radio, t.v. en pers zendtijd en papier tekort om de mensen te vertellen, dat ze om de vogeltjes moeten denken. Waarom vertelt niemand, h \grave{o} e zij dat moeten doen? Tafeltje-dek-je is er vaak niets bij; het is soms nog niet zo gek om rat te zijn. En tussen al die heerlijkheden loopt dan de rattenbestrijder met wat vergif. Ik weet niet, of ratten kunnen lachen; zo ja, dan zullen ze wel eens pijn in hun kaken hebben.

Er zijn in Rotterdam wijken, waar een koppel varkens een goed bestaan zou hebben, alleen van het eten dat wordt neergestrooid. In veel gevallen is het helemaal niet om de vogels te doen, doch louter gemakzucht. Voor de schillenman moet men naar beneden. Even het raam open, is veel eenvoudiger. Als er een verordening zou bestaan (die ook werd nageleefd) dat een ieder die buiten voedsel strooit, 20 dode ratten moet inleveren, wat zouden we dan vlug door de ratten heen zijn!

Het zal iedereen wel duidelijk zijn, dat het een onbegonnen werk is om onder deze omstandigheden de ratten te verdelgen. Het is zo eenvoudig het Gemeentebestuur alles in de schoenen te schuiven, maar de gemeente doet wat mogelijk is om de ratten uit te roeien. Als de mens evenwel alles in het werk stelt om het ongedierte in leven te houden, komen wij nooit waar we zijn moeten.

Zo voert u ratten

Ik ben zeker niet van mening dat de ratten met opzet gevoerd worden. Wanneer het publiek voldoende voorgelicht wordt, zal men op den duur wel leren inzien dat het zo niet langer gaat. In de meeste gevallen bv. is het helemaal niet nodig de vogels te voederen. Die weten wel waar ze moeten zijn en ze eten dikwijls heel ander voedsel dan er voor hen gestrooid wordt.

augustus 1966

S. C. Boertje,
REINIGINGS-, ONTSMETTINGS-, TRANSPORT- EN
BRANDWEERDIENST DER GEMEENTE ROTTERDAM

Naschrift redactie

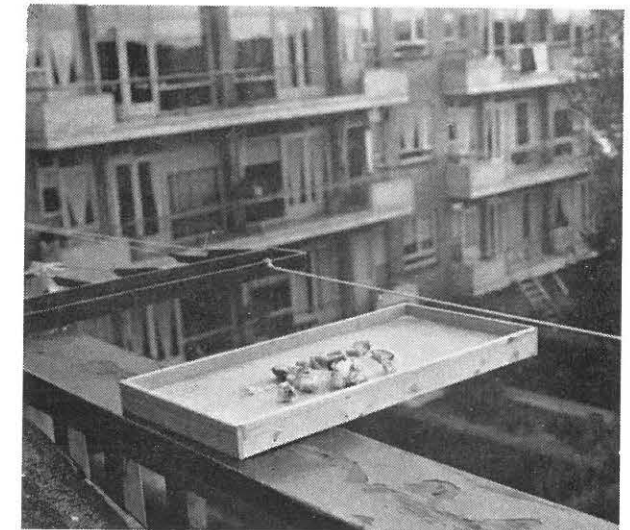
We zijn het met schrijvers bewering volkomen eens, dat het voornaamste facet van de rattenbestrijding, de wering, nog lang niet de belangstelling heeft die wij er zo graag aan willen zien toegekend.

Het feit dat een incidentele verdelgingscampagne, hoe perfect ook uitgevoerd, als regel slechts een tijdelijk resultaat oplevert, is nog steeds niet algemeen bekend.

Waar inzender de vraag stelt: „wordt niet alle nadruk gelegd op de bestrijding?” (bedoeld is: verdelging; red.), nemen wij aan dat met die vraag het publiek is aangeduid. Onzerzijds wordt bij elke voorkomende gelegenheid, hetzij op voorlichtings- of contactdagen voor gemeentelijke rattenbestrijders, dan wel in publikaties of tijdens voordrachten, juist op de ratwering het hoofddaccent gelegd. We veronderstellen dat ook de gemeente Rotterdam deze koers volgt.

Een ratminded publiek, dat welbewust de meest effectieve bestrijdingsmethode toepast (verdelging + wering), groeit echter pas door onafgebroken voorlichting en hier staan wij volkomen aan de zijde van de heer Boertje.

Voorwaar, een kwestie van geduld en tijd, zeer zeker op het onderhavige gebied, waar nonchalance en gemakzucht tot een vaak moeilijk om te buigen sleur zijn geworden.

. en zo vogels